

Tegen wil en dank

Lees ook in de Romanchica-reeks:

Heb me lief

Liefde zonder grenzen

Nog één keer

Die ene zomer

Een nieuw begin

Alle maskers af

Volg je hart

Verlangend naar later

Wat ik weet over jou

Niets is onmogelijk

Liefde onder constructie

Marieke van Woelik

Tegen wil en dank

12

Copyright © 2012 Marieke van Woesik en

Dutch Media Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Typografie en zetwerk: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5390 4

NUR 343

Hoofdstuk 1

Shit. Waar heb ik mijn sleutels nou neergelegd? Ik zou zweren dat ik ze hier ergens heb gelaten. Zul je zien dat ik zo ook alle verkeerslichten tegen heb. Ik móét op tijd zijn vandaag. Het moet gewoon. De vorige keer dat ik te laat was, was Francisca ook al *not amused*. 'Als directeur van deze basisschool kan ik gewoon niet toestaan dat de juf van groep vijf te laat komt.' Bla, bla, bla. Alsof ik er iets aan kan doen dat mijn sleutels altijd kwijt zijn. Het is niet dat ik het expres doe, of zo. Waar zijn die krenge toch? Misschien moet ik eens een vaste plek verzinnen om ze neer te leggen. De vorige keer vond ik ze uiteindelijk in de koelkast. Dat kan toch ook niet goed zijn? O, hier zijn ze. Achter het koffiezetapparaat. Natuurlijk. Heel logisch, Eva. Heel logisch.

'Eva!' Marjolein stapt de klas in met twee grote koppen thee in haar handen. 'Ik dacht dat je deze wel kon gebruiken.' Ze zet demonstratief een kop op mijn bureau.

'Heerlijk, Lein. Je bent een schat,' verzucht ik.

'Ben je Frankenstein al tegengekomen?' vraagt Marjolein nieuwsgierig.

Al sinds mijn eerste aanvaring met Francisca noemt Marjolein onze directeur 'Frankenstein' en eerlijk gezegd lijkt ze daar ook wel een beetje op. Haar lichaam bestaat in elk geval uit gedeelten die niet in verhouding zijn en niet bij elkaar lijken te horen. En vriendelijk kan ik haar ook niet noemen. Integendeel zelfs. Ze spant iedereen voor haar onderwijskarretje.

'Gelukkig niet,' mompel ik.

'Was je weer te laat?' Marjolein kijkt me grijnzend aan en zet de kop thee aan haar mond.

'Hm.'

'Volgens mij verzwijg je iets,' gaat ze op mysterieuze toon verder. 'Heb je soms een vent in je bed liggen die je elke ochtend zo lang bezighoudt?' Ze beweegt haar wenkbrauwen ondeugend op en neer.

'Jammer genoeg niet,' lach ik.

'Waarom toch niet?' verzucht Marjolein. 'Hoelang ben je nu al single?'

'Sinds Peter.'

'Néé!'

'Ssssst!'

'Die rotzak, die met een ander lag te flikflooiën in je eigen bed?'

'Ja.' Ik maak stapels van de papieren die op mijn bureau liggen en neem een grote slok thee. Marjolein is een schat, maar nu mag ze wel weer gaan. Mijn liefdesleven – of eigenlijk het gebrek eraan – is nou niet bepaald mijn favoriete gespreksonderwerp. Gelukkig kan de bel elk moment gaan.

'Meid, je weet niet wat je mist,' grijnst Marjolein. 'Jij

moet weer eens een keer flink gaan stappen. Dat zal je goed doen.'

'Hm-hm,' glimlach ik afwezig. 'Doen we.'

Tringgg. Goddank, gered door de bel.

'Tijd om aan de slag te gaan.' Marjolein trekt een sprintje naar de deur van mijn lokaal. 'Zie je in de pauze!'

Ik wil net achter mijn bureau gaan zitten, als ik een korte tik op de deur hoor. Voordat ik kan antwoorden, stapt Francisca het lokaal al binnen.

'Eva! Mooi dat ik jou nog even zie.' Francisca komt als een bezetene op me afgelopen. Geen gezicht, dat waggelen van haar. Volgens mij zijn haar benen niet even lang. En zit haar buik in de weg. Frankenstein is echt een goede bijnaam voor haar.

'Jij hebt toch de notulen gemaakt van de bouwvergadering dinsdag?' Francisca kijkt me vragend aan.

Ik knik.

'Mooi. Ik had bedacht dat jij dan het verslag kon schrijven voor Liora.'

Over slechte timing gesproken. Een verslag tikken is wel het laatste waar ik nu zin in heb. Zal ik tegen haar zeggen dat het me niet uitkomt? Ik kan toch gewoon toegeven dat ik het heel druk heb?

'Nou, Francisca, dat komt eerlijk gezegd niet zo heel goed uit. Misschien kan Tjibbe het doen?'

'Jij weet er het meeste van. Jij hebt alles opgeschreven.'

'Maar...'

'Mooi. Ik wil het verslag maandag hebben.' Francisca geeft me een klopje op mijn schouder en loopt de gang uit.

Shit. Weer mislukt.

De rest van de ochtend gaat redelijk snel voorbij. Het is duidelijk het eind van de week, de kinderen zijn heel druk en kunnen zich niet meer goed concentreren. Als de bel voor de kleine pauze gaat, stormen ze allemaal gillend naar buiten, duidelijk blij om even rond te kunnen rennen. Ik ga op weg naar een welverdiende kop thee. Zuchtend loop ik de docentenkamer in.

‘Yo, Eef! Wat is er met jou aan de hand?’ Marjolein fronst haar wenkbrauwen. ‘Frankenstein tegengekomen?’

‘Hoe raad je het zo?’ Ik zet de waterkoker aan en pak een theezakje uit het rek.

‘En... wat is je straf voor het teisteren van een ambtenaar in functie?’

‘Ik moet het verslag van de bouwvergadering voor maandag af hebben.’

‘Jemig! Kan Tjibbe dat niet doen?’

‘Er was geen discussie over mogelijk. En weet je wat het allerergste is? Ik heb dit weekend met mijn moeder afgesproken. Dat wordt dus tikken vanavond.’

‘Brrr. Mij niet gezien. Ik heb wel wat beters te doen op een vrijdagavond.’ Marjolein beweegt haar wenkbrauwen op en neer.

Ik rol met mijn ogen. ‘Laat me raden: er staat vanavond hete seks op het menu?’

‘Vaste prik op vrijdagavond. Even ontladen van alle stress. Komt jou vast bekend voor, of niet?’

Ik denk aan de laatste keer dat ik seks had. Eén dag voordat ik Peter betrapte met een oud-klasgenootje van me. Ik had eigenlijk helemaal geen zin, maar ik wilde Peter een plezier doen. Als ons seksleven maar goed was, zou

onze relatie dat ook blijven, dacht ik naïef. Maar Petertje had blijkbaar niet genoeg aan één vrijdagavond stress ont-laden.

‘Zo ongeveer,’ mompel ik.

Marjolein kijkt me vreemd aan. ‘Momentje van eerlijkheid,’ zegt ze dan. ‘Wanneer heb jij het voor het laatst ge-daan?’

‘Wat gedaan?’ Ik probeer tijd te rekken, zodat ik een goede smoes kan verzinnen.

‘Eva Timmerman, jij weet heel goed wat ik bedoel.’

‘Eh... ja.’ Ik neem snel een hap van mijn boterham met geplette hagelslag.

‘Dus... wat is je antwoord?’

‘Ehm... nou... vorige maand ergens, dacht ik.’

‘Eva! Je liegt!’

Oké, het is duidelijk. Hier kan ik niet meer omheen.

‘Oké, oké. Gewoon, met Peter.’

‘Maar dat is twee jaar geleden!’

‘Ehm... ja.’ Ik hoop zó dat mijn andere collega’s dit niet horen. Ik kijk de docentenkamer rond. Merel staat bij het aanrecht, dus die kan het vast niet goed horen. Harry zit te lezen, maar hij kan ook net doen alsof.

‘Dat is gewoon onmenselijk!’ roept Marjolein dwars door de docentenkamer heen.

Harry kijkt verstoord op uit zijn boek.

‘Wat is er onmenselijk?’ vraagt Merel nieuwsgierig.

O, nee. Dit gaat de verkeerde kant op.

‘Eva heeft al twee jaar geen seks gehad. Twee jáár!’ gilt Marjolein, die nu helemaal op dreef raakt.

Ik voel mijn wangen rood worden. Waarom doet

Marjolein dit? Dat kan ze toch niet maken? Hoe lul ik me hier nou weer uit?

‘Zeg, Merel. Heb jij toevallig nog aantekeningen gemaakt bij de bouwvergadering?’ probeer ik voorzichtig.

‘Dat had ik helemaal niet achter jou gezocht, Eva,’ antwoordt Merel verbaasd. ‘Ik dacht dat jij geen aandacht tekort kwam!’

‘Kom ik ook niet!’

‘Maar twee jaar! Dan had je toch allang iemand uit de kroeg op kunnen pikken? Gewoon voor de dagelijkse behoeften?’ vraagt Marjolein.

Alle leerkrachten kijken me aan. Harry tuurt nog steeds in zijn boekje, maar heeft al in geen tijden meer een bladzijde omgeslagen. Hij zit ons gewoon af te luisteren, de vierzerik. Al hoewel, afluisteren... Je hoeft niet echt moeite te doen om dit gesprek te volgen.

‘Ik had er gewoon geen behoefte aan. Kunnen we het nu over iets anders hebben?’ pers ik eruit.

‘Geen behoefte?!’ Marjolein loopt rood aan van frustratie. ‘Iedere vrouw heeft behoeften! Mannen houden daar totaal geen rekening mee. Als zij maar aan hun trekken komen. De vrouw is totaal niet belangrijk. Ongelooflijk!’

‘Precies!’ vult Merel aan. ‘Vrouwen zijn al eeuwen geleden gestopt met die hoofdpijnsmoes. Wij hebben ook zo onze behoeften en verlangens!’

‘Ja! Zo is dat! Maar die kerels van ons begrijpen er geen barst van. Tegelijkertijd klaarkomen? Ho maar! Harry, wat vind jij daar nou van?’ gilt Marjolein.

‘Ehm... ik?’ fluistert Harry. ‘Ik... eh... ik vind eigenlijk niks.’

‘Ik durf te wedden dat jij je vrouw wel aan haar trekken laat komen, Harry!’ spoort Marjolein hem aan. ‘Volgens mij ben jij een echte *gentleman*! Jij weet tenminste hoe het hoort.’

Harry loopt steeds roder aan. Ik vermoed dat hij elk moment uit elkaar kan knallen. ‘Ik... ik... denk het,’ stottert hij.

Arme Harry. Hij wordt helemaal opgejaagd door die seksverslaafde feministes hier.

‘Eva!’ Marjolein draait zich weer naar me om. ‘Als jij niet binnen een maand seks hebt gehad, regel ik een kerel voor je. Wat zeg ik? Dan leen ik mijn kerel aan je uit!’

‘Nou... dat lijkt me niet...’

‘Jawel! Zo doen we het. En daarmee basta. Dit is een officiële weddenschap, *girl!*’

Ik heb Marjolein nog nooit zo zien stralen. Ongelooflijk hoeveel frustratie er in een vrouw kan zitten.

‘En nu officieel. Zeg me na: binnen een maand heb ik seks en anders verleid ik de vriend van Marjolein.’

‘Nou, Marjol...’

‘Zég me na!’ gilt Marjolein.

Merel nipt genietend aan haar kopje thee en Harry heeft zich verstopt achter zijn boek.

‘Binnen een maand heb ik seks en anders verleid ik de vriend van Marjolein,’ fluister ik.

‘Harder!’

Oké, nu kan ze het krijgen ook.

‘Binnen een maand heb ik keiharde, stomende seks en anders verleid ik de vriend van Marjolein!’ roep ik.

Iedereen is stil. Nou ja, zeg. Is dit mijn dank? Sta ik me

hier helemaal uit te sloven, krijg ik geen enkele reactie! Dan zie ik het. Alle hoofden zijn strak naar voren gericht. En dat heeft een reden. Een heel goede reden zelfs. In de deuropening staat Frankenstein *herself*.

‘Zo’n vrijdag als vandaag moet ik niet te vaak hebben. Het begon er al mee dat ik mijn sleutels kwijt was. Daarna kwam Marjolein me uithoren over mijn liefdesleven en de kinderen bleken ook nog eens superdruk te zijn. Als klap op de vuurpijl liet Marjolein me een oversekste uitspraak nazeggen op het moment dat Frankenstein in de deuropening stond.’

‘Dat méén je niet! Wat zei je dan?’

‘Dat ik binnen een maand keiharde, stomende seks zou hebben.’

‘En anders?’

‘Anders moet ik met haar vriend naar bed.’ Ik zucht diep.

‘Ach, arm zusje toch.’ Ik hoor Charlotte door de telefoon lachen. Ze is mijn jongere zusje, maar doet altijd alsof zij de oudste is. Ze heeft naar eigen zeggen namelijk veel meer levenservaring – ze werkt al jaren als model en moet voor opdrachten vaak naar het buitenland – en heeft al eeuwen verkering met Damian.

‘Hallo?! Ik vraag hoe je de situatie opgelost hebt!’

Ik schrik op uit mijn gedachten. ‘Ik kwam er goed vanaf. Marjolein redde me door meteen te roepen dat dat een goed idee was voor ons nieuwe toneelstuk. Toen begon Francisca meteen weer over dat verslag te zeuren.’

‘Pfff. Wat een zeurkous. Heb je het al af?’

‘Ik heb het net afgerond en naar haar opgestuurd. Hope-

lijk vindt ze het goed genoeg. Ik heb echt geen tijd om het te verbeteren. Ik heb dit weekend afgesproken met mam en pap.'

'Verbeteren? Ze moet blij zijn dat jij het verslag überhaupt wilt maken!' roept Charlotte kwaad. 'Je moet niet zo over je heen laten lopen, Eefje! En daarbij: natuurlijk is het verslag goed. Jouw verslagen zijn altijd goed.'

'Hm,' mompel ik. 'Zal ik trouwens bloemen meenemen voor mam?'

'Doe maar niet. Die houdt ze toch niet in leven,' antwoordt Charlotte nuchter. 'Trouwens, nu we het er toch over hebben: hoe staat het nou eigenlijk precies met jouw liefdesleven?'

'We hadden het helemaal niet over mijn liefdesleven!'

'Nou, en?' lacht Charlotte. 'Ik wil het toch weten. Zusjes horen dat van elkaar te weten.'

Ik zucht. 'Nog hetzelfde als de vorige keer dat je het vroeg.'

'Hoe kan dat nou? Is er dan nergens een leuke man die aan het eisenlijstje van Eva Timmerman voldoet?'

'Ik vrees van niet.'

'Dan heb je een te lange lijst.'

'Niet waar!'

'Noem 'm dan eens op!' roept Charlotte uitdagend.

'Nou, gewoon. Hij moet lief zijn – écht lief – en eerlijk en betrouwbaar. Hij moet er goed uitzien. Hij moet vriendelijk zijn en zorgzaam. Hij moet een passie hebben en absoluut niet lui zijn. O, en humor! Heel veel humor! Een beetje stoer en avontuurlijk. Hij moet een goede baan hebben, maar niet altijd van huis zijn. En... ehm... nou, ja.

Zijn bedprestaties moeten natuurlijk ook wel matchen met de mijne.'

Het is even stil aan de andere kant van de lijn.

'Eva,' zegt Charlotte ten slotte, 'een geschikte man vinden wordt voor jou officieel onmogelijk.'

'O...' zeg ik beteuterd. 'Zo veeleisend ben ik toch niet?'

'Tja, hoe zal ik het zeggen?' twijfelt Charlotte. 'Jij zoekt een échte man. En echte mannen bestaan nu eenmaal niet. Er is altijd wel een kink in de kabel.'

'Echt?'

'Jep. Sorry, meid. Het gaat hem niet worden.'

Beteuterd kijk ik door mijn raam naar buiten. Zouden er nergens échte mannen rondlopen op deze aardkloot? Ik kan het me toch niet voorstellen. Ergens in deze wereld zal toch wel een man lopen die perfect bij mij past? Toch?

'Mam!'

'Eva!' Mijn moeder valt me om de hals alsof ik haar drie jaar niet heb gezien. Dat doet ze altijd, ook al bezoek ik haar minstens twee keer per maand. Meestal vaker, want dat heeft ze nodig. Zij dus, niet ik.

Mijn moeder is namelijk een beetje typisch. Ze gaat één keer in de week naar een praatgroep en ik verwacht dat ze zich heeft voorgesteld op de volgende manier: 'Hallo, ik ben Heleen en ik mankeer niks. Ik praat alleen graag. Vooral over mijn dochters, want mijn dochters zijn mijn alles. Ik doe ook alles voor mijn dochters, want dan kunnen zij tenminste niks fout doen. Ze kunnen het best, hoor. Maar ik zorg gewoon graag voor ze. Een beetje té graag.' En dat al die andere mensen toen heel eentonig zeiden:

‘Hal-lo He-leen.’ Want zo gaat dat in praatgroepen.

‘Hoe gaat het met je?’ vraagt mijn moeder terwijl ik naar binnen stap.

‘Goed, hoor,’ glimlach ik. ‘En hoe gaat het hier?’

‘Gewoon z’n gangetje, hè?’ Mijn moeder kijkt me veelbetekenend aan. ‘Je vader wordt steeds luier. Hij heeft niks uitgevoerd de laatste weken,’ fluistert ze.

Mijn vader is altijd al lui geweest, maar mijn moeder beweert elke keer weer dat het erger is geworden. Stiekem vindt ze het hartstikke fijn, want mijn vader is een man die verzorgd wil worden. En dat is nou precies wat mijn moeder het liefste doet: anderen verzorgen. Ze begint er ’s ochtends al mee door zijn boterhammen te smeren en eindigt er ’s avonds mee door zijn wintertenen te voorzien van homeopathische zalf. Mijn vader doet verder niet veel meer dan naar zijn werk gaan, op de bank zitten en naar wielervedstrijden kijken. Terwijl hij op de bank zit, roept mijn moeder hem van alles toe. Soms besluit hij dan om in actie te komen – bijvoorbeeld wanneer mijn moeder hem praktisch dwingt een gesprongen lampje te vervangen – maar meestal blijft hij zitten en brabbelt hij een van zijn standaardteksten. ‘Ik kom er zo aan, schat!’ of ‘Ik versta je hier niet, lieverd!’ Waarna mijn moeder dan iets in de trant van ‘Verschrikkelijk luie vent! Dan doe ik het zelf wel weer’ mompelt en zelf het karweitje opknapt.

‘Altijd hetzelfde liedje,’ fluister ik tegen mijn moeder, terwijl ik de huiskamer binnenstap, om daarna vrolijk te vervolgen: ‘Pap!’

Er komt geen reactie uit de woonkamer.

‘Harm-Jan!’ gilt mijn moeder. ‘Je dochter is hier!’

‘Eva, lieverd!’ Mijn vader staat blij verrast op van de bank en knuffelt me hard. Hij mag dan wel lui zijn, hij is altijd een lieve vader geweest en is nog altijd blij om me te zien.

‘Hoe staan ze ervoor?’ Ik knik naar de televisie, waarop op dit moment een wielervoerders wedstrijd te zien is.

‘Robert rijdt weer veel te licht!’ Mijn vader schudt dramatisch met zijn hoofd. ‘Hij trapt zich nog eens een ongeluk!’

Mijn moeder kijkt me vragend aan.

‘Zijn fiets staat in een te lichte versnelling,’ leg ik uit. Mijn moeder rolt met haar ogen.

‘Spar je de moeite, kind,’ reageert mijn vader. ‘Ik heb het haar honderd keer proberen uit te leggen, maar ze weigert het gewoon te begrijpen.’

‘Ik begrijp gewoon niet wat er interessant is aan mensen die uren achter elkaar fietsen,’ roept mijn moeder.

‘Dat maakt niet uit, zolang je mij maar laat kijken en er niet doorheen praat,’ zegt mijn vader droog.

Mijn moeder vertrekt mopperend naar de keuken. Waarschijnlijk om een flesje bier voor mijn vader te pakken. Onverbeterlijk, die twee. Heerlijk om naar te kijken, maar bloedirritant om mee te leven.

Ik zie aan mijn vader dat de wielervedstrijd bijna voorbij is; hij zit op het puntje van zijn stoel, slaat af en toe met zijn vuist op tafel en zijn mond hangt ietsjes open. De hele wedstrijd door geeft hij commentaar, maar tegen het einde van de wedstrijd is het stil. Dan kijkt hij geconcentreerd naar het scherm en mag niemand hem storen.

Er rijden drie wielrenners op kop, maar ik heb geen idee wie ze zijn. Vroeger keek ik af en toe met mijn vader mee,

maar sinds ik uit huis ben, krijg ik bijna niks meer mee van de wielersport.

De commentator van het programma gaat steeds harder praten en mijn vader valt bijna van zijn stoel af, zo ver zit hij voorovergebogen. Dan rijden ze over de finish en gilt mijn vader: ‘Nee, hè, alweer Gilbert!’ Hij laat zich in zijn stoel vallen, mompelt iets met een vloekwoord erin en richt zich dan tot mij.

‘Dus,’ begint hij. ‘Hoe is het nou met jou?’

Mijn vader heeft de televisie uitgezet en we zijn met een kop thee aan de grote tafel gaan zitten. We dralen er al een hele tijd omheen. Alle andere onderwerpen zijn inmiddels al aan bod gekomen. Mijn moeder heeft thee en koekjes voor ons gehaald en voor mijn vader een flesje bier en heeft zich inmiddels ook in het gesprek gemengd. We hebben het al gehad over de nieuwe overburen van mijn ouders, die de hele dag de gordijnen dicht hebben – ‘Dat is toch onbehoorlijk, Eva? Ja, toch?’ We hebben mijn – soort van – carrière al besproken – ‘Nog nieuws over Francisca?’ Mijn ouders hebben al gezeurd over het feit dat Charlotte nooit wat van zich laat horen, maar hebben hun commentaar ook al weerlegd met het feit dat mijn zusje het zó druk heeft met haar carrière als model – alsof ik verder niks te doen heb. Mijn moeder is zelfs al begonnen over de zwangere poes van de thuiskapster, maar dat deed ze duidelijk om tijd te rekken. Mijn ouders willen maar één ding van me horen: ‘Hoe gaat het met je liefdesleven?’

Mijn vader neemt dit keer het voortouw. ‘Ga je nog wel eens stappen, Eefje?’ begint hij voorzichtig.

‘Bijna nooit,’ geef ik toe. ‘Ik vind het gewoon niet zo leuk. Ik kijk veel liever een dvd’tje met mijn vriendinnen dan dat ik half lazarus in de kroeg hang.’

‘Je hoeft toch ook niet dronken te worden,’ reageert mijn moeder.

Mijn vader knikt. ‘Zo kom je toch nooit een leuke vent tegen,’ zegt hij quasigrappig.

Normaal gesproken zet ik nu mijn zielige gezicht op en begin ik te zeuren over mijn vriendinnen, die wel allemaal een vriend hebben en zelfs al beginnen te denken aan kinderen. Mijn moeder schiet dan spontaan in haar extreem verzorgende rol, haalt nog een kopje thee voor me en voert me het liefste een hele doos bonbons. Mijn vader begint over alle jongens die hij kent en die niet deugen. Peter is zijn favoriet. Zijn uitspraak ‘Beter in je eentje pret, dan Peter in je bed’ wordt vaker herhaald dan de sketches van André van Duin. De eerste keer moest ik erom lachen, maar inmiddels is het bijna triest. Mijn ouders proberen me op te beuren met flauwe, irritante grappen en chocolade, omdat ik al twee jaar single ben. Hoe diep kun je zinken? Blijkbaar heel diep, maar vandaag ga ik het anders aanpakken. Vandaag ga ik doen alsof het me allemaal niks kan schelen.

‘Ik hoef ook helemaal geen vent!’ roep ik strijdlustig. ‘Wat voegt een man nou toe aan mijn leven? Ik kan het toch allemaal prima zelf? Ik heb toch helemaal geen vent nodig? Ik kan koken, ik kan zelf een gat in de muur boren en heb vriendinnen genoeg die met me uit eten willen. Ik ben helemaal niet op zoek naar een vriend. Kom op zeg, ik heb wel iets beters te doen.’

Even is het stil. Mijn moeder kijkt vragend naar mijn vader en mijn vader trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Ik ben blij dat je er zo over denkt, lieverd,’ zegt hij dan. ‘Niemand heeft namelijk behoefte aan een wanhopige vrouw.’

‘Juist,’ knikt mijn moeder. ‘Iemand nog een kopje thee?’

Als ik eindelijk weer thuis ben, denk ik na over wat mijn vader zei. Ik blufte natuurlijk maar wat. Ik wil juist heel graag een vriend. Naar mijn idee ben ik al eeuwen op zoek, maar de ware dient zich maar niet aan. Desondanks zoek ik gestaag verder. Ik ben ervan overtuigd dat hij daarbuiten ergens rondloopt. De man die wél lief en eerlijk is. Die echt van me houdt en niet vreemdgaat met het meisje met wie je vroeger samen je werkstukken maakte. De man die wél aan mijn eisen voldoet. Een échte man. Maar echte mannen bestaan niet volgens Charlotte. Geen enkele man is perfect. Niemand is perfect, maar er zal toch wel een man bestaan die erbij in de buurt komt? Ik zal hem toch wel vinden voordat het te laat is en ik geen kinderen meer kan krijgen met dat goddelijke schepsel? Fijn, nu klink ik nog wanhopig ook. ‘Ik ben Eva en ik ben wanhopig op zoek naar de ware. Ik laat over me heen lopen, ga opvallend vaak langs bij mijn ouders, terwijl ik daar eigenlijk helemaal geen tijd voor heb of zin in heb en ik maak seksistische opmerkingen terwijl mijn baas het kan horen.’

‘Hal-lo E-va.’